

Втора група

В. хъшъ. Какво се заглеждатъ ония въ насъ? Да не сж отъ нашитѣ? Чакай да видя.

Г. хъшъ. Я не си дири белята. Кротувай!

В. хъшъ (става и отива натамъ). Ти отъ къде си, бе адашъ?

Б. хъшъ. Влиза ли ти въ работа?

В. хъшъ. (къмъ единъ отъ трета група). Къде ще излѣзешъ съ парахода, бе аратликъ?

Трета група. Тебе кехая ли те туриха тукъ, да пи ташъ хората?

В. хъшъ (върща се къмъ своитѣ). Бре! Нищо не може да се разбере. Ами кой ли ще е войводата? Какъ ви се струва? Оня тамъ? (сочи къмъ Горовъ). Не ми прилича мнгго. А оня тамъ? (сочи Войновски).

Г. хъшъ. Май той ще е...

(Явява се Ботевъ, разхожда се всички вперватъ очи въ него и се спогледватъ, правятъ си знаци, сбутватъ се, следятъ напрегнато всѣко негово движение).

В. хъшъ. Тоя ще е! Помнете ми думата. (Ботевъ минава край него. В. свежда чело, ала като отминава Ботевъ, става, полека тръгва подире му. Ботевъ се извърща, изглежда го втренчено и В. се върща). Сърдцето ми заби, като ме изгледа! Той е!

(Параходътъ спира, качватъ се нови градинари, носятъ сандъци).

А. хъшъ. Тия сж наши! Вижъ какъ се озръщатъ само... (новодошлитѣ сѣдатъ близо край тѣхъ, шъпнатъ, оглеждатъ се).

(Полека мръква, блѣсватъ лампи, свѣтлини, нова спирка, качватъ се нови градинари, почти навсѣкжде параходътъ се изпълва съ хъшове).

Ботевъ (съ Войновски, отива да посрещне новодошлитѣ, начело съ Соколовъ и брата му Кирилъ). Всичко е наредъ! Параходътъ е почти цѣлия пълненъ само съ нашенци! (забелязва капитанътъ на парахода и се отдалечава).

(Все по-нови групи изпълватъ навсѣкжде, събиратъ се на групи, шушукатъ, държатъ се по-свободно. Нѣкои тихо запѣватъ:)

Капитанъ Никола

капитанско чедо...

Войновски (изтичва къмъ тѣхъ). Полудѣхте ли? Търпение! Още малко остана!

А. хъшъ. Дали пѣкъ този не е войводата? Хайде, момчета! Всички да заспятъ, или да се приструватъ поне, че спятъ! То кой ли ще затвори око тази ношъ... (пътниците все повече рѣдѣятъ, всички се прибиратъ. Ботевъ минава, обикаля ги, излиза на палубата, облѣга се на перилото, самъ, загледавъ въ звездната, чудна майска ношъ).

Ботевъ. Този тѣй дълго чаканъ часъ... Ето челото ми лѣха вѣтъръ отъ България... Още само нѣколко часа и